

LUOTIMUURAHAINEN

JUSSI VESANTO

LUOTIMUURAHAINEN

Tinalle

LUOTIMUURAHAINEN

Jussi Vesanto

© 2016 Jussi Vesanto

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Norderstedt, Saksa

Kannet: 2nd Mouse, Turku, Suomi

ISBN: 978-952-339-426-1

PROLOGI

1987

Kilven veljeksillä oli syytä juhlia. Isoveli Pauli oli voittanut vähän yli 600 markkaa vakioveikkauksesta, ja kaksi vuotta nuorempi Olavi oli juuri saanut koulunsa päätökseen. Kesä oli kuumimmillaan ja he kävelivät kadun aurinkoisella puolella hymyt kasvoillaan.

- Voitaisiin mennä Kupittaan puistoon. Siellä ainakin on silmänruokaa, jos ei muuta, Pauli ehdotti.

- Kuulostaa hyvältä, Olavi vastasi hymyillen.

- Pari kylmää bisseä, kauniita neitoja, aurinko paistaa, nurmi vihertää, linnut visertää... Tästä tulee vielä hyvä päivä, Pauli riemuitsi.

Olavi hymyili veljelleen, joka lähes tanssahteli kepein askelin eteenpäin.

- Pitäiskö ostaa kokonainen kori, Pauli kysyi innoissaan.

- Sä sanoit, että otetaan vain pari, Olavi vastasi hieman hermostuneena.

- Herää pahvi! Älä nyt oo tommonen. Kato meikäläinen tarjoo, Pauli julisti ja nappasi käteensä ohuen puisen riman, joka oli heitetty viereiseltä työmaalta kasaan kadun kulmaan. Hän venytti rintaansa ja alkoi tehdä keihäänheittoeleitä kepin kanssa.

- En mä sitä, mutta kun mulla on työpäivä huomenna, Olavi yritti, vaikka tiesi, että velipoika oli jo päätöksensä tehnyt.

- Jevsjukov on heittänyt viimeisensä, Zelezny on heittänyt viimeisensä, ja nyt tulee vuoroon Seppo Rätty, Pauli selosti ja nosteli rimaa olkansa yllä kuin keihäänheittäjä.

- En mä voi mennä sinne krapulassa, Olavi sanoi, mutta Pauli ei kuunnellut.

Heidän takanaan Saab-merkkinen poliisiauto hidasti vauhtia. Sivuikkuna nitisi, kun se veivattiin auki.

- Ja nyt lähtee, ja nyt lähtee, Pauli korotti ääntään ja otti pari nopeaa juoksuaskelta. – Noin!

Pauli viskaisi keppiä voimiensa takaa. Hänen tavoitteenaan oli tyhjä tontti kadun varressa, mutta hänen epäonnekseen rima kääntyi välittömästi ilmassa poikittain ja osui vie-reiseen liikennemerkkiin. Veljekset joutuivat loikkimaan sivuun, ettei rima olisi osunut heihin pudotessaan takaisin kadulle. Olavi nauroi veljensä kiroilulle.

- On siinä mulla kans yks Rätty, Olavi vinoili.

- Hei, Rättykin kaatui ensimmäisensä, Pauli vastasi ja poimi riman takaisin käteensä.

- Mitäs, mitäs, mitäs, kuului megafonin vahvistama ääni heidän takaansa.

Nuoret miehet säikähtivät ja kääntyivät katsomaan. Kau-luspaitainen ja koppelakkinen konstaapeli piti pientä valkois-ta megafonia kädessään ja roikkui puoliksi ulkona ikkunasta.

- Mikkäs MM-kisat täällä on menossa? Hajaantukaa välit-tömästi, konstaapeli Juha-Pekka Järvinen kailotti ja nauroi päälle.

Olavi vastasi näyttämällä keskisormea ja huutamalla:

- Ihan on omat kisat, että painukaa vittuun siitä!

Poliisiauto kiihdytti moottori uristen ja konstaapeli Järvi-nen vetäytyi naureskellen sisälle autoon. Pauli katsoi hieman hämillään veljeään ja kysyi:

- Kavereitasi?

Olavi seurasi katseellaan loittonevaa Saabia. Kirkas

aurinko sai hänet siristelemään silmiään.

- Toi oli J-P. Se oli mun kurssikavereita. Ihan hyvä tyyppi.

- Selkeästi humoristi, Pauli kommentoi ja kävi nakkaamassa riman takaisin roskapinoon. Vaikka veli oli nyt poliisi, hän silti pelkäsi hieman virkavallan edustajia. Hän oli nähnyt kavereidensa saavan turpaan sinivuokoilta.

Kaupassa käytyään veljekset kantoivat sinistä kaljakoria kahteen pekkaan. He suuntasivat kohti puistoa ja Pauli kertoi iänikuista tarinaansa työstä, jonka oli tavannut Ruisrockissa. Tytöllä oli ollut Peer Güntin t-paita ja punaiseksi värjätyt hiukset. He olivat suudelleet auringon laskiessa. Valitettavasti Pauli oli ollut niin humalassa, ettei ollut löytänyt tyttöä enää vessareissulta palattuaan. Eivätkä he olleet vaihtaneet osoitteita tai puhelinnumerojakaan. Pauli oli etsinyt tyttöä aamuyöhön asti, mutta oli lopulta joutunut palaamaan kotiin tyhjin käsin.

- Elämäni tarina, Pauli sanoi muka-surullisena ja hörppäsi olutpullosta.

Olavi kohotti omaa pulloaan ja maistoi suloisen kitkerää juomaa. Valitettavasti kaupassa oli ollut tarjolla vain lämminä olutta. Se sai nyt paremman puutteessa kelvata.

Kuorma-auto jyristeli heidän ohitse. Olavi kuuli matalan jysäyksen, muttei ymmärtänyt miten se olisi voinut tulla autosta. Ääni oli jotenkin erilainen – liian jyrkevä ja pahaenteinen. Hän katsoi auton perään ihmeissään. Hienoa tomua varisi kuorma-auton lavalta.

- Kuulitko, Olavi kysyi.

- Minkä, Pauli vastasi.

Kadun toisella puolella, kahden matalan kerrostalon välissä, oli vihreä puutalo. Olavi huomasi sen hiekkaiselle pihalle

pysäköidyn poliisin Saabin. Hänen virkaveljiään ei ollut näkyvissä.

- Sinun kannattaa ehdottomasti lähteä mukaan ensi vuonna. Ehkä se pimatsu tulee sinne taas, Pauli houkutteli.

- Uskomatonta, ettet sä edes tiedä sen nimeä, Olavi sanoi ja pysähtyi katsomaan pihapiiriä.

- Nimet on täysin yliarvostettuja, Pauli vastasi närkästyneenä siitä, että oli joutunut myös pysähtymään.

Kerrostalon avonaisesta ikkunasta kuului Matin ja Tepon kesän kuumiin hitti: "Kaiken takana on nainen".

Jokin häiritsi Olavia. Poliisiauto näytti yksinäiseltä ja hylätyltä. Saabin kuljettajan puoleinen ovi oli auki, kuten myös talon etuovi. Vieno tuuli heilutti omenapuun oksia. Perhosisa liihotti marjapensaiden ympärillä.

- Ei täällä oo mitään. Mennään, Pauli valitti.

Olavi jähmettyi. Hän näki ohuen savunoron kohoavan talon ikkunan raosta.

- Tulipalo, Olavi sanoi hiljaisella äänellä.

- Mitä, Pauli kysyi.

Olavi laski voimalla olutkorin maahan. Pauli parkaisi yllätyksestä ja yritti saattaa kallisarvoisen kuorman turvallisesti alas. Pullot helähtivät kuin protestoiden nopeaa liikettä. Savunoro muuttui paksummaksi. Olavi erotti liekkien kohoavan ikkunan takana.

- Sun täytyy etsiä puhelin, Olavi sanoi Paulille.

Pauli nielaisi ja katsoi ihmeissään veljeään, joka juoksi jo kadun yli. Vasta toisella puolella Olavi huomasi kantavansa olutpulloa yhä kädessään ja laski sen maahan. Pauli ei ollut vielä ymmärtänyt mitä oli tapahtumassa. Liekit löivät jo toisenkin ikkunan takana.

- Pauli! Etsi puhelin! Soita palokunta, Olavi huusi, kun näki veljensä vain toljottavan paikallaan.

Pauli havahtui ja vilkuili nopeasti ympärilleen. Kaupassa, josta he olivat tulossa, olisi ainakin puhelin. Hän arpoi hetken uskaltaisiko jättää olutkorin kadulle yksinään, mutta nähdes-
sään veljensä juoksevan sisälle palavaan taloon hän ampaisi juoksuun.

Sinä päivänä Olavi pelasti kahden tuoreen virkaveljensä hengen. Mielenterveysongelmainen sotaveteraani oli päättä-
nyt päivänsä kotitekoisella räjähteellä. Räjähdys oli lyönyt poliisit tajuttomaksi ja sytyttänyt talon palamaan. Olavi oli löytänyt heidät makaamasta liekkien ja sankan savun keskel-
tä. Hän oli oman henkensä uhallä raahannut miehet yksitel-
len ulos talosta. Sotaveteraani oli ollut jo avun ulottumatto-
missa. Vanha mies oli vihdoon löytänyt rauhan, ja sai poltto-
hautauksen talonsa mukana.

Pauli oli löytänyt puhelimen ja saanut palokunnan hälytet-
tyä paikalle. Heidän saapuessaan talo paloi kuin soihtu. Mus-
taa savua kohosi siniselle taivaalle. Puistokaljat jäivät siltä
päivältä juomatta.

2011

Joulusta oli taas selvitty hengissä. Lahjat olivat löytäneet ottajansa, rosolli ja kinkku syöjänsä. Ylensyöneen unelias tyytyväisyys vallitsi kotimatalla olevassa autossa. Raimo kevensi kaasujalkaansa ja tihrusti pimeään. Koko Lounais-Suomessa maa oli mustana, eikä lumesta ollut näkynyt vielä hiutalettakaan. Sääennustukset lupailivat helpotusta asiaan vasta vuodenvaihteen jälkeen. Raimo murehti nastarenkaita, jotka rapisivat vasten kosteaa asfalttia.

Edellisyön myrsky oli ollut harvinaisen raivokas. Se oli kaatanut hehtaareittain puita koko Suomessa. Kymmenettuhannet ihmiset olivat jääneet ilman sähköjä – lukuisia teitä oli poikki. Raimo kiitti hyvää onneaan, ettei heidän eteensä ollut sattunut vielä yhtään kaatunutta puunrunkoa. Vain pieniä oksia ja havuja makasi liikkumattomana siellä täällä. Helena nytkähti pelkääjän paikalla. Hän oli nukkunut viimeisen tunnin ja alkoi ilmeisesti vaistota kodin olevan jo lähellä. Pojat nukkuivat yhä sikeästi takapenkillä.

Raimo oli tyytyväinen, että oli saanut ajaa suurimman osan matkasta pimeässä, hiljaisuudessa, omien ajatuksiensa keskellä. Hän haaveili jo yön syleilyssä yksinään nautitusta konjakista, nojatuolin suloisesta lämmöstä ja kaappikellon lyöntien levittämästä rauhasta. Mitään näistä hän ei tulisi tänä pimeänä iltana saamaan.

Auton valojen keilat loivat pitkiä varjoja talon seinälle Raimon kääntäessä pihatielle. Kuivunut oksa rasahti poikki auton renkaan alla. Tuuli tuiversi mäntyjen kosteissa latvois-

sa. Kodin ikkunoissa loistivat joulukyntteliköt. Raimo ohjasi kohti autotallin ovea. Yleensä hän jätti auton taivasalle etuoven viereen, mutta tänä Tapaninpäivän iltana tuuli oli edelleen sen verran voimakas, ettei Raimo halunnut riskeerata putoavien oksien kanssa. Hän suunnitteli ajavansa auton talliin yöksi. Liiketunnistimella toimiva lamppu syttyi loistamaan autotallin päädyssä.

Helena hieroi silmiään ja mutisi jotain mistä Raimo ei saanut selvää. Pojatkin osoittivat heräämisen merkkejä. Raimo veti käsijarrun päälle ja antoi diesel-moottorin jatkaa hurinaansa pienen tovin ennen kuin sammutti sen. Hän avasi oven ja koleaan kostea ilma tunkeutui välittömästi sisään autoon. Uhraamatta asialle sen suurempia ajatuksia, Raimo kankesi itsensä ähisten ulos yöhön. Taivas oli mustien pilvien peittämä ja Raimo huomasi kaipaavansa tähtiä. Sateista pimeää oli kestänyt jo niin pitkään, että kuulas pakkasyö tuntui kaukaiselta, mutta viehättävältä haaveelta. Hieman lunta ja hieman pakkasta, ja maailma olisi toisenlainen paikka – toiveikkaampi ja täynnä kirkasta valoa.

Helena nousi ulos autosta ja lähti käsilaukkuaan puristaen hoipertelemaan kohti etuovea. Näemmä muut laukut jäivät Raimon ja poikien kannettavaksi. Raimo avasi takaoven päästääkseen unenpöpperöisen Antonin ulos. Anton oli kahdeksanvuotias ja joulukuun oli hänen kirjoissaan mennyt aivan nappiin. Hän oli saanut kaiken, mitä oli keksinyt pyytää, ja enemmänkin. Raimon yllätykseksi molemmat pojat olivat pyytäneet lahjaksi vaatteita. Hän itse muisti vihanneensa pehmeitä paketteja lapsena. Ajat ja asenteet olivat selvästi muuttuneet.

Anton hyppäsi alas autosta ja oli jo aikeissa juosta sisälle

taloon, kun Raimo pysäytti hänet.

- Äläs mene vielä mihinkään. Takaluukku on täynnä tava-raa, Raimo sanoi isällisellä äänellään.

- Täällä on kylmä, Anton vastasi, mutta kiersi kuuliaisesti kohti auton perää.

Antonin kolme vuotta vanhempi isovelji, Juhani, läimäytti oman ovensa kiinni ja esitti oman mielipiteensä:

- Eikä ole. Ei täällä oo ees pakkasta.

Raimo oli niin tottunut poikien nahisteluun, ettei kiinnittänyt siihen juurikaan huomiota. Hän avasi takaluukun ja pojat kävivät kiinni kasseihin ja laukkuihin. Väittely ilman lämpötilasta ja siitä kummalla oli enemmän vaatteita päällä, jatkui normaalilla tavalla.

Tällä välin Helena oli jo ehtinyt avata kotitalon oven, riisua matalakorkoiset kenkensä, sytyttää valot olohuoneeseen ja löytää ruumiin. Anton, Juhani ja Raimo jähmettyivät kaikki paikoilleen kuullessaan hänen äänensä. Helena kirkui kuin syötävä.

Olavi Kilpi seiso i olohuoneen ikkunan ääressä ja katseli alas parkkipaikalle. Joulukynttelikön lämpimässä valossa hän näki oman heijastuksensa ikkunalasissa. Pihan parkkipaikka oli autio. Vain kymmenkunta autoa oli pysäköitynä ruutuihinsa. Yhtään ihmistä ei näkynyt olevan liikkeellä. Olavi mutristeli suutaan ja tarkkaili katuä parkkipaikan toisella puolella. Hän oli alasti. Ainoa asia mikä hänellä oli yllään, oli kultainen sormus vasemman käden nimettömässä.

Olavi oli ikäisekseen erittäin hoikassa kunnossa. Yleensä miehet viidenkympin ohitettuaan alkoivat viimeistään kehittää elintasovartaloaan. Olaville näin tuskin tulisi käymään

koko hänen elinaikanaan. Hänen vartalostaan näki, että se oli parkkiintunut vuosien fyysisen kulutuksen myötä. Hän oli pieni mies, mutta solakka ja jäntevä kuin kauris.

Olavissa lihasten jäntevyyttä enemmän huomiota herättivät vain hänen tatuointinsa. Niitä oli paljon, eivätkä ne olleet tavallisimmasta päästä, ainakaan tässä maailmankolkassa. Yksinkertaisia viivoja kulki hänen rintansa poikki, käsivarsillaan ja kaulalta ylös leukaan asti. Ne muodostivat kalaverkkomaisia kuvioita, jotka toivat mieleen alkukantaiset heimotatuoinnit jossain viidakon pimeissä syövereissä. Pieniä pisteitä oli hakattu hänen auringon ruskettamaan ihoonsa muodostaen kuvioita ja merkityksiä niille, jotka osasivat niitä tulkita. Muutama kiemurainen kuvio koristi myös hänen pyöreitä kasvojaan.

Jykevä kaappikello löi kerran hämärän asunnon toisella laidalla. Olavi ei ollut varma oliko kello yksi yöllä, vai kenties puoli kaksi, muttei hän halunnut irrottaa katsettaan autiosta näkymästä asian tarkistaakseen. Sillä ei ollut nyt niin suurta väliä. Hän tuhahti ja venytteli käsiään. Kännykkä oli pöydällä hänen takanaan, muttei hän kehdannut poimia sitä ja soittaa. Sen sijaan hän otti hermostuneita askelia edestakaisin ikkunan ääressä ja huokaili syvään.

Lähestyvän auton valot saivat Olavin jähmettymään. Hän naulitsi katseensa kadunkulmaan, jonka takaa auto kohta tulisi esiin. Hän nojasi niin lähelle, että hänen nenänsä melkein kosketti viileää lasia.

Kermanvärinen Mercedes Benz tuli näkyviin kulman takaa. Suuntavilkku välkkyi kirkkaana parkkipaikan suuntaan. Olavi huokaisi helpottuneena ja hymy levisi hänen kasvoilleen. Hän vetäytyi verhon taakse suojaan auton ajaessa

pihalle. Neljänneestä kerroksesta hän ei pystynyt näkemään kuljettajasta muuta kuin kädet, mutta hän tunnisti naisen kyllä. Auto lipui hitaasti pihan poikki ja parkkeerasi roskiskatoksen viereen. Olavi varoi liikuttamasta verhoa kurkistaessaan sen takaa.

Auton valot sammuiivat ja ovi aukesi. Vaaleanruskeaan talvitakkiin pukeutunut keski-ikäinen rouva nousi ulos. Olavi painoi hymyilevän päänsä piiloon. Hän kääntyi ympäri ja hiippaili pois ikkunan luota. Hän vilkuili hetken ympärilleen ja suuntasi sitten kohti sohvaa. Hänellä oli vielä hetki aikaa.

Parketin nitisi Olavin paljaiden varpaiden alla, kun hän hipsutteli asunnon poikki. Joulukoristeet koristivat olohuoneen valkoisia kustavilaishuonekaluja. Joulukuusen kynttilät valaisivat puusta veistettyjä tummia naamioita seinällä.

Laajakuvatelevision edessä oli kolmenistuttava vihreä sohva. Olavi kiiruhti sen luo. Hän asetteli nopeasti sohvatyyyny käsinojaa vasten ja nosti viltin käteensä. Hän laski paljaan tatuoidun pyllynsä sohvalle ja asettui makuulle. Viltin hän levitti päälleen. Kaljuksi ajeltu pää painui tyynylle ja Olavi sulki silmänsä. Hän ei malttanut olla hymyilemättä.

Sydän pamppaili Olavin rinnassa sen verran kiivaasti, että pian hän jo avasi silmänsä. Hän kuvitteli hissin olevan matkalla ylös. Kohta avaimet rapisisivat lukossa. Ovi aukeaisi ja rakkaus kävelisi sisään.

Olavi kurotti viltin alta sohvapöydälle ja nappasi television kaukosäätimen käteensä. Hän paineli kaikkia mahdollisia numeronäppäimiä, kunnes televisio aukesi. Yhdessä hetkessä se toi hiljaiseen ja hämärään huoneeseen eloa ja meteliä. Kaiuttimista pauhasi musiikkia ja värit välkkyivät nopean kuvavirran tahtiin. Olavi laski äänenvoimakkuuden ensin alas ja

vaihtoi sitten kanavaa. Hän selasi kanavia, kunnes löysi jotain rauhallisempaa; miehiä veneessä öisellä merelle. Laulua ja naureskelua. Se sai kelvata.

Eteisestä kuului hentoa kolinaa. Olavi veti kätensä viltin alle suojaan ja jähmettyi paikalleen. Hän kuuli kuinka ensin ulko-ovi kävi ja sitten eteisen väliovi aukesi. Kengän korot kopsahtivat parkettia vasten. Olavi venytti kaulaansa nähdäkseen tulijan paremmin.

- Hei, Vuokko sanoi.

- Hei, Olavi vastasi ja ponnahti vaivattomasti istumaan.

- Ei sinun olisi tarvinnut minua odottaa, Vuokko sanoi äänellä, joka kertoi, että hän oli mielissään nähdessään miehensä vielä jalkeilla.

- En minä odottanut. Jäin vain koukkuun tähän... elokuvaan, Olavi vastasi vilkaisten ruutua, jossa naureskelu oli päättynyt ja miehet säntäilivät paniikissa ympäri venettä. Hetken hämmästyksestään toivuttuaan, Olavi käytti kaukosäädintä ja sammutti television.

Jos Olavi oli erikoinen näky tatuointineen ja paljaine parkarointineen, niin Vuokko puolestaan näytti niin tavalliselta ylemmän keskiluokan suomalaiselta rouvalta kuin mahdollista. Hän riisui takkinsa, jonka alla oli punainen villatakki, joulun kunniaksi, ja tumma yksinkertaisen tyylikäs hame. Hänen hiuksensa olivat vaaleat ja lyhyet, viikko sitten kampaamossa hoidetut. Hänen äänessään oli hyvän koulutuksen ja itseluottamuksen tuomaa arvokkuutta.

- Oli miten oli, mutta on kiva tulla kotiin, kun on joku odottamassa, Vuokko sanoi hymyillen ja ripusti takkinsa naulakoon.

Olavi nousi ketterästi ylös sohvalta ja kiiruhti vaimonsa

luo. Heidän halatessaan näkyi selvästi kuinka Olavi oli vaimoaan päästä lyhyempi. Hän varvisti heidän suudellessaan.

- Tervetuloa kotiin, Olavi sanoi hiljaa.

- Kiitos. Saat sen kuulostamaan, kuin olisin ollut poissa pitkäänkin, Vuokko vastasi naureskellen.

- Joskus viisi tuntia on pitkä aika, Olavi sanoi ja suukotti vaimoaan uudelleen.

Vuokko vastasi hyväilemällä miehensä paljasta selkää. Silloin Olavin kännykkä alkoi soida pöydällä heidän takanaan. Se rikkoi tunnelman ja molemmat katsoivat tärisevää vempainta harmissaan.

- Hyvä, ettet ollut nukkumassa, Vuokko sanoi pahoitellen.

Olavi päästi tuhahtaen irti vaimostaan ja meni katsomaan puhelintaan.

- Se on Hattunen, Olavi sano.

- Sano terveisiä, Vuokko vastasi ja lähti kävelemään kohti keittiötä.

- Ehkä se ei ole mitään.

- Laitan sinulle voileivän. Et ole kuitenkaan syönyt mitään koko iltana.

Olavi otti hetken. Hän katsoi kuinka Vuokko asteli lanteet keinuen kohti keittiötä. Hän koki olevansa onnekas, nosti puhelimen korvalleen ja sanoi:

- Hyvää joulua, ylikonstaapeli Hattunen.

- Eikös se joulukuukausi mennyt jo, rikoskomisario, kuului naisen puolittain sarkastinen ääni puhelimesta.

Olavi katsoi seinällä raksuttavaa kelloa ja arveli Hattusen olevan oikeassa.

SÄÄLIMÄTÖN RIKOSTARINA JÄTTÄÄ VAIN RUUMIIT KYLMÄKSI

Etelä-Amerikan viidakoissa kaksikymmentä vuotta elänyt rikoskomisario Olavi Kilpi on palannut Turun harmaille kaduille. Yhdessä työparinsa ylikonstaapeli Emilia Hattusen kanssa Olavi alkaa tutkia julmaa murhaa. Nuoren naisen päätön ruumis on löytynyt sidottuna omakotitalon olohuoneesta. Veriset jäljet johtavat Olavin omaan menneisyyteen. Tällä kertaa hän ei voi paeta sitä.

"Hän irvisti paljain hampain ja painoi liipaisinta.

*Revolveri jyrähti ja rekyyli paiskasi piipun
kohti kattoa, mutta hän osui jälleen.*

*Käsi vääntyi selän puolelle,
kuin yrittäen tavoittaa kivunlähdettä.
Hänen näkönsä hämärtyi, äänet vaimenivat.*

Musta oviaukko veti häntä puoleensa.

Kuolema oli tulossa."

Luotimuurahainen on Jussi Vesannon esikoisteos.
Se on vauhdikas jännitystarina murhasta, kostosta ja ihmisistä, jotka etsivät paikkaansa tässä maailmassa.

ISBN: 978-952-339-426-1

